

NEOREALISME: CONTEXT HISTORIC

El neorealisme italià neix a Itàlia durant la Segona Guerra Mundial (1939 i 1945) i la postguerra. La seva voluntat és apropar-se al màxim a la realitat per entendre fets recents, com la guerra i la postguerra, que van tenir un impacte devastador a Itàlia a nivell econòmic, social i polític.

Va abandonar la ficció, tot explicant històries fictícies amb personatges ficticis, però les va situar en un marc realista, en un aquí i en un ara ben identificable. El neorealisme i cinema social van de la mà perquè el que mostra una realitat, una societat concreta, s'hi posiciona ideològicament i està criticant el que hi veu que no és just o que no funciona.

El protagonisme de les pel·lícules neorealistes va estar centrat en les classes populars les que van estar més afectades, deixant de banda les classes elevades: la burgesia o l'exèrcit.

La veritable missió d'aquestes pel·lícules es reflecteix en gran mesura en el tractament de la societat. La Ciutat Oberta de Roma o Paisa són dos exemples representatius de retrats de la societat italiana en temps de guerra: el sofriment i el sofriment no s'amaguen, Rossellini s'atreveix a mostrar el terror, la mort, la tortura... En un episodi de Nàpols a Paisa, el director Representa la misèria del Nàpols de la postguerra: la pobresa extrema va fer que el nen robes les sabates dels soldats nord-americans, i més tard no va suportar veure les perilloses condicions de la cova de la Magrina.